

tor er den eneste mulighed for, at det danske velfærdssystem kan overleve.

Men naturligvis er der da problemer, og derfor kan vi jo glæde os over, at man i finanslovsforslaget tager fat igen på de administrative byrder og på en regelsanering. Det er klart, at det ikke kan være rimeligt, at medarbejdere i private virksomheder skal bruge alt for megen tid på netop at efterse alle disse regler.

Jeg vil godt henvise til, hvad jeg faktisk sagde i åbningsdebatten for en uge siden, nemlig at det er et væsentlighedsprincip, at det offentlige går ind og vurderer, hvad der er virkelig tungt, og hvad man måske behøver at kontrollere lidt mindre. Eller en ordning om, at virksomheder, der i en lang årrække har klaret sig og overholdt alt, hvad de skulle, måske ikke behøvede at blive udsat for helt så tung kontrol som dem, hvor man ved at der er problemer. Den slags vurderinger vil vi meget gerne være med til, også for at hjælpe erhvervslivet.

Senere i aften kommer der en diskussion om rockere for 27. gang. Det er sådan det store in-erne.

Jeg vil stadig væk fastholde, hvad jeg sagde under åbningsdebatten, at det jo kun er en symptomdebat, en debat, der måske løser et aktuelt problem, men ikke fjerner det grundlæggende i rockerproblemet, nemlig spørgsmålet om, hvorfor mennesker bliver tiltrukket af den slags miljøer i stedet for at finde tryghed og samhørighed i noget, der er mindre farligt. Jeg har endnu aldrig forstået, hvorfor man skulle kaste sig ind i rockerkrige eller fremmedhad, eller hvad det nu er, for at finde nærhed og tæthed i det danske samfund.

Det er jo en anden diskussion. Men den rockerdiskussion, vi har haft, og de love, der bliver vedtaget, koster penge. De koster penge til politiet. Det koster penge at oprette disse sikre fængsler, man taler så meget om. Det kræver sikkert også nyt udstyr. Og derfor er det vores opfattelse, at man naturligvis under finanslovsforhandlingerne er nødt til at sikre, at retssystemet får kompensation for de forhold, der er en følge af rockerkrigen, og hvad deraf følger.

I dag har man kappedes om at fortælle, at man vil skaffe flere penge til sygehusene. Der har jo næsten ikke været det parti, der ikke stillede sig op og fortalte, at nu ville de have flere penge. Jeg vil godt advare en lille smule. Det kan godt være, at der skal øgede ressourcer til sygehussystemet, men grundlæggende tror vi i CD ikke på, at penge løser problemet.

Jeg synes, at vi har kunnet se det i en årrække, hvor bestemt hverken amterne eller staten har været specielt sparsommelige over for sygehussystemet, men det resultat, vi har fået, har alligevel været længere ventelister.

Vi tror, at det her i meget højere grad er en strukturdiskussion. Vi mener stadig væk i CD, at det vil være rigtigt med en overordnet planlægning i Sundhedsministeriet af, hvordan sygehusvæsenet skulle være i Danmark. Det kan vi formodentlig ikke få et flertal for her, men det ændrer altså ikke noget ved, at det er et planlægningsspørgsmål, det er et ressourceudnyttelsesspørgsmål, og det er et strukturelt spørgsmål i højere grad, end det er et spørgsmål om at skaffe flere penge.

Vi ser også frem til, at Sygehuskommissionens rapporter kommer, men vi håber, at det i forbindelse med finansloven bliver markeret, at det ikke kun er checkudskrivelser, der kan løse de her problemer; det er altså også nogle strukturrendringer.

Det synspunkt vil jeg godt føre videre til det, der jo for nogle af os har været en kæphest, et hjertebarn, eller hvad vi nu skal kalde det, nemlig de sindslidende. Dem skal jeg ikke sige meget om i dag, selv om der stadig væk er god grund til det, men jeg vil godt sige det samme her som om sygehusene: Vi skal altså passe på, at vi ikke tror, at vi kan betale os fra det problem, for det er ikke kun et spørgsmål om penge.

Min påstand om de sindslidende er, at hvis man tager de penge, som staten har givet til det område i de seneste år, og lægger sammen med de penge, som amterne bruger på hospitalsystemet for disse patienter, og dertil lægger det, kommunerne giver, er der såmænd penge nok. Problemet er bare, at man ikke har fået udbygget de ting ude omkring i landet, der gør, at man kan slippe for sengepladser til 2.500-2.600 kr. i døgnet og erstatte dem med bofællesskaber eller behandlingskollektiver, der er væsentligt billigere.

Hvis man kunne lave den omstilling og sørge for, at amter og kommuner begyndte at samarbejde, ville der også være en langt bedre udnyttelse af økonomien og dermed langt bedre forhold for den meget udsatte gruppe.

Det er den strukturdiskussion, vi også er nødt til at have. Jeg håber selvfølgelig, at der kommer midler på finansloven og der kommer midler i finanslovsforhandlingerne til de sindslidende. Det manglede bare andet. Men lad være med at